

● — pointa

DO NEZNÁMA

Šárka Šestáková

Do neznáma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Šárka Šestáková

Do neznáma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Novela

DO NEZNÁMA

Šárka Šestáková

Copyright © Šárka Šestáková, 2024

E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-483-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-612-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-613-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-602-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Děkuji všem, kteří mi v mém vlastním
putování do neznáma pomáhají volit
správnou cestu.*

I.

Bylo to ráno jako každé jiné. Pomáhala jsem matce s úklidem naší chýše. V klanu Isnende jsem žila už sedmnáct let a nepamatovala jsem si, že by tomu kdy bylo jinak. Vedla jsem monotónní, předem nalajnovaný život dcery vůdce klanu. Možná si říkáte, že je to fajn, ale nic nemůže být dále od pravdy.

Z myšlenek mě vytrhl hlas mé matky Riany žádající mou duchapřítomnost. „Jane, nad čím zase přemýšlíš?“ podezíravě zvedla úzké obočí. „Odnes tohle Elen. Už na něj čeká,“ podala mi koš se sušeným masem. Beze slova jsem vyšla z chýše a zamířila k matčině přítelkyni.

Shýbla jsem se k zemi, obdivujíc sněhovou postavičku, kterou zde postavily děti, když vtom jsem uslyšela zasvištění šípu. Narovнала jsem se a spatřila Elen běžící směrem ke mně. Téměř bez dechu se zastavila a popadla mě za rameno. „Jsou tady. Stridende.“ Košík s masem najednou nebyl důležitý. Stridende byli úhlavní nepřátelé našeho klanu. Ničili, kradli, vraždili. Cestovali po světě a brali si, co uznali za vhodné. Byli nemilosrdní a krutí. A aby toho nebylo málo, téměř neporazitelní v boji.

Elen se snažila setřást mi z tváře šokovaný výraz. „Jane, uteč!“ vykřikla a rozběhla se dál varovat ostatní.

V mysli jsem měla temno. Tolikrát nacvičovaný postup úniku při případném napadení, který mi byl vštěpován, jsem si náhle nepamatovala. Panika ve mně rostla. Rozběhla jsem se zpět do chýše.

Ve dveřích mě zastavila matka. „Viš, co máš dělat, Jane. Běž s ostatními do lesa, schovejte se. Já musím pomoci lidem dostat se z tábora.“ S těmi slovy se prosmýkla kolem mě a zmizela v narůstajícím zmatku.

Má pravdu, pomyslela jsem si. Nesmím panikařit.

V rychlosti jsem našla svou dýku, jedinou zbraň, kterou jsem měla nosit. Matka byla toho názoru, že větší zbraň, nebo dokonce schopnost bojovat by byly pro mladou dívku nevhodné. Boj byl záležitostí mužů. Vzhledem k podmínkám, v jakých náš klan žil, mi tento názor připadal poněkud nemístný, i když šlo o jeden ze starých kmenových zvyků. Ale naše zvyky respektovali všichni. A zrovna s mojí matkou se nikdo hádat nechtěl.

Vyběhla jsem z chýše. Houstnoucí smršť šípů kropila zledovatělé střechy. Koutkem oka jsem zahlédla pár těl bezvládně ležících ve sněhu zbarveném do ruda. S bušícím srdcem jsem se rozeběhla k lesu. Byla jsem jedna z posledních. Okolo mě už bylo jen pár starců, neschopných včas najít úkryt, kteří se krčili ve stínech ve snaze maximalizovat svou šanci na přežití. Dolehly ke mně zvuky blízkého boje. Stridende se blížili.

Neměla jsem čas. Panika ve mně rostla. Doběhla jsem k jedné z chýší na kraji lesa a schovala se uvnitř za hromadu košů. Skrčila jsem se, jak nejvíce jsem dokázala, a snažila se zpomalit prudce bušící srdce. *Sakra. Měla jsem si najít lepší úkryt. Co tady vůbec dělám? Matka mě zabije.*

Nevím, jak dlouho jsem byla schovaná. Zvuky boje se rychle přibližovaly. Slyšela jsem křik a třeskot zbraní. Pevně jsem svírala oční víčka a snažila se být neviditelná.

Postupně všechno začalo utichat. Jediné, co jsem teď vnímala, byly kroky. Blížily se. Křupání sněhu se ozývalo čím dál hlasitěji. Strachem jsem se nemohla ani pohnout, netušila jsem, ze kterého klanu je ten, kdo ke mně míří. Nepřítel by mě mohl zabít.

Vešel do chýše a cosi si tiše mumlal. Začal se přehrabovat v uložených věcech nedaleko mé skrýše. Snažila jsem se nedýchat moc nahlas. Hlavou mi problesklo matčino vyprávění o posledním útoku. Odehrál se, když jsem byla ještě dítě a ve světě vládl jen chatrný mír. Matka tehdy utekla s ostatními ženami do lesa. Když se vrátily, našly náš tábor zpustošený a spoustu mrtvých. Snažila jsem se nemyslet na to, že bych mezi nimi tentokrát mohla být i já. *Bude se zlobit, až zjistí, kde jsem, prolétlo mi hlavou.*

Znovu jsem se zaposlouchala. Ticho. *Odešel?* Opatrně jsem vykoukla zpoza košů a rozhlédla se. Přímo přede mnou stála žena, tedy spíše dívka, a hleděla mi do očí. Roztáhla rty do vítězoslavného úsměvu. Jako by doufala, že mě tu najde.

Udělala jsem to jediné, co mě napadlo. Pevně jsem sevřela dýku v pravé ruce, vymrštila jsem se z úkrytu a pokusila se neznámou bodnout do stehna a utéct. Nebyla jsem ale dost rychlá. Proutěné koše se rozlétly do všech stran a dívka se mému pokusu o útok bez větší námahy vyhnula. Jen tak tak se mi podařilo nezakopnout. Chtěla jsem proběhnout kolem ní ven, ale ona mě chytila za zápěstí a trhla mnou zpět, až jsem upadla.

„Věř mi, tam teď jít nechceš. Pokud teda nestojíš o čepel v zádech,“ povytáhla jedno obočí. Z křečovitě sevřených prstů mi vypáčila zbraň a zahodila ji na druhou stranu chýše. Poté se mi znovu zadívala do očí. Nedýchala jsem, pouze počítala úder srdce, které bušilo jako o život.

Jedna. Dvě. Tři.

„Ty jsi dcera vůdce klanu, že?“ prohlížela si mě. Napadlo mě to popřít, ale strachy jsem se nedokázala pohnout, natož mluvit.

Čtyři. Pět. Šest.

„Fajn,“ řekla jen a zvedla sekeru, kterou dosud držela v ruce ve výšce pasu. Zavřela jsem oči.

II.

Seděla jsem zabalená do dek v hlavním stavení, stojícím uprostřed osady. Byl večer příběhů. Vždy jsme se tady scházeli, když se dělo něco významného. Teď jsem seděla v kroužku s ostatními dětmi zabalenými do peřin a nikdo ani nedutal. Napjatě jsme pozorovaly mou matku hovící si uprostřed společenství s tlustým svazkem v rukou. Zrovna začínala číst poslední dnešní příběh.

„Tenhle příběh je starý jako náš klan sám,“ začala.

„Ne-e, zase tahle stará historka?“ ozval se z hromady kozešin dětský hlásek.

Matka se jen usmála a pokračovala: „Před dávnými časy, kdy náš klan ještě zůstával pouhou myšlenkou, byl svět mnohem větší. Měli jsme dokonce vlastní měsíc. Zářil na obloze jako velká bílá miska plná sněhu politého medem. Osvětloval cestu života lidem, kteří žili v míru. Byl to velmi odlišný svět. Vedle nesčetných měst, moří a rozmanitých tvorů v něm však existovali i zlí lidé...“

„Tak jako dneska,“ přerušil opět vyprávění neposedný hoch.

„Ano, přesně tak. Tito lidé se rozhodli, že na měsíc odletí. Postavili velikou loď, která dokázala létat vzduchem, a vydali se tam. Ovšem když přistáli, něco se pokazilo. Nikdo přesně nevěděl, jak se to stalo, ale kus té obří zářící koule se utrhł a řítil se k nám na zemi.“

Pár z nás zatajilo dech. Tuhle historku jsme milovali.

„Narazil do země a zapříčinil vznik chaosu, jaký dosud nikdo nezažil. Země se rozpadla na mnoho částí a polovina jí

lehla popelem. Až po dlouhé době se na jednom z mála území, která byla pro lidi stále ještě obyvatelná, vytvořily tři klany.“

„A jak mohla být ta území oddělená?“ ozvala se drobná holčička s culičky, oči rozzářené vzrušením.

Na Rianě bylo vidět, že ji vyprávění příběhu o stvoření našeho světa baví, i když jej zvědavým dětem předkládala už nejméně posté. „Při pádu úlomku měsíce se země roztříštila na mnoho kousků a ty se od sebe oddělily. Mezi ně se rozlila voda, která byla do té doby jen v podzemí. A místa, která se takto nerozdělila, zasáhlo Spáleníště. Nic tam nežilo ani nerostlo a dostat se přes ně bylo velice namáhavé.“ Na moment se odmlčela. „Třeba se jednou někdo z vás dostane na hranice nám známého území a zjistí, zda tam to Spáleníště ještě skutečně je. Ale to byste museli být velcí dobrodruzi a cestovatelé, až vyrostete.“

O Spáleníšti toho nikdo moc nevěděl. Nebylo pro nás přínosné snažit se k té oblasti přiblížit nebo ji nějak zkoumat. Podstatné bylo, že nám odtud nehrozilo žádné nebezpečí. Čas od času ale přicházely zvěsti od zbloudilých cestovatelů, kteří k těm místům pronikli blíž. Příběhy vyprávěné u ohně za teplých večerů.

„Ale vždyť to nedává smysl,“ vyskočilo další neposedné dítě. „Tenhle příběh slyším už postopětaosmdesáté, a pořád mi nikdo neřekl, jak se ten měsíc, pokud skutečně existoval, utrhl a spadl. Podle mě existovaly jenom hvězdy. Stejně jako teď.“

„Dobře, pokud si to myslíš...,“ opáčila matka. „Vždyť je to jen příběh. A takto jsme podle starých příběhů vznikli my a náš způsob života. Ale teď už dobrou noc.“

Po chvíli nespokojeného mumlání a marných proseb o další vyprávění se děti začaly zvedat k odchodu do svých domovů.

Přihopsala jsem k matce. „A mami? Co se stalo s těmi lidmi z té lodi? Jsou pořád mezi hvězdami a plují ve vesmíru?“

„Je to jen příběh, Jane. Nevím, kolik je na tom pravdy. Snad je pravdivý celý, snad jen, co by se za nehet vešlo. To musíš nechat na své fantazii.“

„Myslíš, že měsíc vážně chutnal jako med?“ zapochybovala jsem.

Sen se náhle rozplynul.

III.

Otevřela jsem oči. Hlava mě bolela jako po tajném upíjení pálenky z otcových zásob. Tohle ale nebylo alkoholem.

Ležela jsem na hromádce dek. Vezli jsme se na jakémsi obřím voze taženém koňmi. Velký byl, že by v něm mohlo pohodlně stát deset lidí. Střechu a boky pokrývala tmavá plachtovina. Kolem mě se ve svázaných balících válely věci ukradené z našeho tábora. Dva muži stojící na opačné straně vozu se dost nahlas o něčem hádali. O kus dál seděla dívka opřená o stěnu a s úšklebkem je poslouchala.

To je ona, ta z chýše, uvědomila jsem si. Byla vysoká, štíhlá, s krátce střiženými vlasy barvy holubího peří. V oceánové modři jejích očí se zračilo pobavení nad hádkou, kterou sledovala. Ven jsem nedohlédla, ale podle několikanásobného zvuku koňských kopyt nebyl tento vůz osamocený. Okolo jich jelo víc.

Co se stalo? Proč nejsem... mrtvá?

Dívka si všimla, že jsem vzhůru, zvedla se a zamířila ke mně. Zároveň s ní se otočili i oba muži. Jeden vysoký a tmavovlasý, druhý menší, s dost naštvaným výrazem.

Zastavila se vedle mě. „Koukám, že už ses konečně probírala.“

„Ehm, co tady dělám? A kdo jsi do háje ty?“ vyklouzlo mi z úst.

„Tady se ptáme my, jasný?“ obořil se na mě menší z mužů.

„Nemáš náhodou lepší věci na práci než se míchat do tý mojí, Ricku?“ odvětila mu dívka. „Běž dělat něco, co zvládneš.“

Myslím, že v některém z vozů bude potřeba uklidit.“ Muž se zatvářil ještě naštvaněji, pokud to vůbec bylo možné, ale bez dalšího slova vyskočil z vozu. Jeho vyšší kolega s pobavením zakroutil hlavou a následoval ho.

Dívka se opět otočila ke mně. „Rick se občas neumí chovat. Teda skoro nikdy, ale to je vedlejší.“

„Co? Můžeš mi říct, kde jsem?“ dožadovala jsem se odpovědi.

S povzdechem usedla vedle mě. „Jako by tvá přítomnost něco řešila,“ zavrtěla hlavou. „Jsem K,“ pokračovala, zatímco mě zvedla do sedu a dala mi napít vody. „A ty budeš Jane, co?“

Nyní už jsem viděla ven. Při tom pohledu mě zamrazilo. Kolem bylo nejmíň tucet dalších vozů, ačkoli o poznání menších. Projížděli jsme lesem. *Zima a sníh jsou pryč, to znamená, že jsme mimo naše území*, uvědomila jsem si. Nevěřicně jsem K oplatila pohled do očí.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Pár hodin už to bude. Za to můžu já. Ale uznej, musela jsem tě praštit. Jinak bych tě sem dostala jen těžko. Bránila ses jako naštvaný štěně. Ještě by sis tou dýkou ublížila,“ zasmála se. „Byla jsi s ní fakt zábavná. Jak je možný, že se u vás holky neučí pořádně bojovat?“

„Dobře, to vysvětluje, jak jsem se tu ocitla. Mockrát děkuju,“ podotkla jsem jízlivě. „Ale pořád jsi mi neprozradila, proč tu jsem.“

„Nějaká drzá, na to, v jaké jsi situaci, nezdá se ti? Ale stejně teď nemám nic lepšího na práci. Strávíme spolu docela dlouhou dobu a nikomu neublíží, když se to dozvíš.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Hezky popořádku.“ Pohodlně se rozvalila na jednu z dek, kterou sebrala z ukradených věcí. „Jsi tu, protože si náš šéf myslí, že za tebe dostaneme výkupný.“

„Co?“ vytřeštila jsem oči.

„Mysli, holka. Jsi dcera vůdce klanu. Pokud má někdo od vás aspoň nějakou cenu, jsi to ty. Nebo jsi aspoň jedna z takových lidí. Co já vím. To víš, poplatky za neútočení, co od vás dostáváme, jsou sice fajn, ale něco navíc se vždycky hodí.“ Odmlčela se, ale po chvilce pokračovala: „Co se týče druhé otázky, nějaký čas teď budeme muset strávit spolu. Dostala jsem za úkol tě hlídat, než dojedeme do města. Odtamtud se Stridende s Isnende nějak dohodnou, jakým způsobem bude probíhat tvá zpáteční cesta.“

„Co?“ zopakovala jsem znovu.

„Ty jsi mi nějaká nechápavá. I po všem, co se stalo v době povstání, máme do města otevřené dveře. I když si je občas musíme přidržet ocelí. A někde během vyjednávání být musíme. Místa pro stálý pobyt se mimo vlastní domov hledají těžko.“

Jediné město na známém území obýval klan Stylter. Tuhle historii znal snad každý. Pár let nazpět byli Stylter a Stridende jeden klan. To byl svět ještě jakžtakž v pořádku. Žili ve městě uprostřed známého území. Od nás k němu vedla nebezpečná cesta zdánlivě nekonečnými lesy, které obýval klan Venlige. Ve městě ale došlo k povstání. Bouře kvůli podmínkám prostých dělníků nebo nějaká podobná drobnost posloužily jako záminka k vyvolání chaosu. Ze začátku šlo jen o pár ojedinělých demonstrací, ty ale rychle přerostly v lavinu masakrů. Zemřelo hodně lidí a klan se rozdělil na dva.

Stridende odešli, ale nepovedlo se jim nikde usadit. Jakožto původci sváru, za které je všichni považovali, byli vyháněni ze všech dosud neobydlených míst. Po čase, když neuspěli na žádném z kousků známého světa, vtrhli zpět do města a zůstali tam, dělící se o moc se Stylter. Od té doby Stridende čas od času vysílali početné výpravy a vybírali od ostatních klanů poplatky za mír. Někdy útočili jen tak a brali si věci násilím. To když měli pocít, že se někdo stává příliš silným

protivníkem. Klany neměly příliš na výběr a platily, co bylo třeba.

Pozorovaly jsme slunce klonící se k západu. *Jsou všichni doma v pořádku? Jak teď asi vypadá náš tábor? Už matka ví, že jsem pryč? Hledá mé tělo mezi ostatními, nebo ví, kde jsem se skutečně ocitla? Měla bych utéct a vrátit se. Ale jak? Sotva vím, kde jsem. A kromě toho, jakou asi mám šanci dostat se sama zpět skrz les, v němž žijí Venlige?*

Zabloudila jsem zpět ke svým úvahám před začátkem boje. *Chtěla jsi změnu a zajímavější život? Tady to máš, ty tele.*

Otočila jsem se ke K. „Takže ten útok byl kvůli mně?“

„Zčásti,“ přiznala. „Pár lidí od nás celkem dlouho hledalo někoho, kdo by za tu námahu stál. Někoho, koho budou Isnende postrádat. Až se dozvěděli o tobě. Ten hon na čarodějnici sice nepodnikl zdaleka celý náš klan,“ úkosem shlédla mé rozčuchané vlasy a pomačkaný kabát, „ale ani pro nás to nebylo bez rizika.“

Co se týkalo mého vzhledu, nejspíš měla pravdu. Mé dlouhé blond vlasy musely být po našem dovádění v chýši rozčepýřené na všechny strany. Pohlédla jsem na své oblečení. Teplý zimní kabát jsem měla na pár místech roztržený. K byla v bundě a kalhotách do teplejšího podnebí, které mělo brzy nastat, oblečena mnohem lépe než já. Ještě aby ne, tuhle cestu museli chystat skutečně dlouho.

K sledovala můj pohled. „Později ti půjčím něco lehčího. Nemám v plánu nechat tě upéct na sluníčku,“ zasmála se.

Vozy jeden po druhém zastavily a do našeho znovu vlezl muž, kterého jsem viděla na začátku. „Na téhle louce se na noc utáboříme, K. Postarej se o hlavní vůz. Zbytek zařídím. Vzhledem k tvý nový kámošce se nehodí, abys chodila někam daleko.“

„Rozumím, Kyle.“ K se začala zvedat. Sledovala jsem ji, zatímco zajišťovala potřebné věci kolem vozu a rozdělovala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Do neznáma***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.